

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Győri Ítéltábla a dr. Tóth Mátyás ügyvéd által képviselt **felperesnek** - által képviselt **alperes** ellen konszernjogi felelősség megállapítása iránt indított perében a Veszprém Megyei Bíróság 2010. október 20. napján kelt 4.G.40.016/2010/22. sorszám alatti ítéletével szemben a felperes által 23. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Í t é l e t e t :

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét megváltoztatja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizesse meg a felperesnek a Veszprém Megyei Bíróság 1.G.40.139/2006/16. számú és a Győri Ítéltábla Gf.II.20.369/2007/5. számú jogerős ítéletével, a Legfelsőbb Bíróság Pfv.VIII.21.526/2008/6.számú határozatával a "A" Zrt.-vel szemben meghozott meghozott marasztaló rendelkezések szerinti összeget:

11.030.957,-(Tizenegymillió-harmincezer-kilenszázötvenhét) Ft tőkét és ezen összegnek 2005. március 31. napjától a kifizetésig járó havi 2 %-os kamatát,
5.069.000,-(Ötmillió-hatvankilencezer) Ft tőkét és ezen összegnek 2005. március 31. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-al növelt összegű késedelmi kamatát,
továbbá 2.060.000,-(kettőmillió-hatvanezer) Ft perköltséget, valamint ezen összegből 1.620.000,-(Egymillió-hatszázhuszezer) Ft után 2007. 07.21. napjától, 240.000,-(Kettőszáznegyvenezer) Ft után 2008. május 30. napjától, míg 200.000,-(Kettőszázezer) Ft után 2009. 02.21. napjától a kifizetés napjáig járó a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-al növelt összegű késedelmi kamatait.

Az ítéltábla a 4.G.40.016/2010/22. számú elsőfokú ítélet perköltség viselésére irányuló rendelkezését mellőzi.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 3.300.000,-(Hárommillió háromszázezer) Ft első és másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A megyei bíróság a felperes keresetét, - mely az alperes konszernjogi felelősségének megállapítására, valamint az alperesnek 11.030.957,-Ft tőke, 5.069.000,-Ft tőke, 1.620.000,-Ft elsőfokú perköltség, 240.000,-Ft másodfokú perköltség, 200.000,-Ft felülvizsgálati perköltség és az ezen összegek után járó, a kereseti kérelemben megjelöltek szerinti kamatok megfizetésére kötelezésére irányult - elutasította és a felperest az alperes perköltségeinek megfizetésére kötelezte.

A megyei bíróság ítéletének indokolásában a lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján az alábbi tényállást állapította meg.

Az alperes egyszemélyi alapító tulajdonosa volt a perben nem álló, 1996. március 29-én létrehozott "A" Zrt.-nek. E társaság tevékenysége az alperes tulajdonában lévő **helység 1-i** üdülőkompexum működtetésére terjedt ki, az ingatlanvagyon tulajdonba adása nélkül.

A társaság ellen a felperes, mint hitelező 2008. január 18. napján felszámolási eljárás lefolytatását kezdeményezte, melynek során a Veszprém Megyei Bíróság 4.Fpk.19-08-000.013/5. sorszámu, 2008. április 28-án jogerőre emelkedett végzésével a társaság felszámolását elrendelte.

A felperes által a "A" Zrt. ellen indított perben a Veszprém Megyei Bíróság 1.G.40.139/2006/16. sorszámu ítéletével a társaságot 16.099.957,-Ft tőke, és ezen összeg 2005. március 31.től a kifizetés napjáig járó 2 %-os kamatának, valamint a perköltség megfizetésére kötelezte. A fellebbezés folytán eljáró Győri Ítéltábla Gf.II.20.369/2007/5. számú, 2008. május 14-én kelt ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és az alperest a marasztalási összegből 5.069.000,-Ft után 2005. március 31. napjától a jegybanki kamat 7%-ával növelt összegű késedelmi kamat megfizetésére kötelezte. A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.VIII.21.526/2008/6 sorszámu, 2009. február 5. napján kelt ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

A felperes a jogerős ítéletekben megállapított követelését a felszámolási eljárásban hitelezői igényként bejelentette. A felszámoló a hitelező 31.521.206,-Ft elismert követelését behajthatatlannak minősítette.

A felperes kereseti kérelmében annak megállapítását kérte a bíróságtól, hogy az alperes korlátlan és teljes felelősséggel tartozik, a "A" Zrt.-nek a felperes felé fennálló, a felszámolási eljárás során ki nem elégíthető tartozásaiért.

Kereseti igényét az alperesnek az adós társasággal szemben folytatott tartósan hátrányos üzletpolitikájára alapozta.

A felperes szerint a tartósan hátrányos üzletpolitikára utalnak azok a körülmények, hogy a társaság nem kapott elegendő támogatást az üzemeltetés fenntartásához; az elvégzett beruházások az alperes tudtával történtek, azonban a zavartalan működtetéshez szükséges anyagi háttér nem állt rendelkezésre, ebből adódóan a társaság lejárt számláit határidőben nem tudta teljesíteni. A fejlesztési terveket az alperes nem támogatta; az alperes képviselőjében a tulajdonosi jogokat gyakorló Egészségügyi Minisztérium hitel felvételéhez

kezességi nyilatkozatot nem adott ki, továbbá 2003-tól korábbi kedvezményeket is visszavont, melyek eredményeként a társszervezetek más helyeket részesítettek előnyben rendezvényeik megtartására.

Kiemelte, hogy az alperes a társaság menedzsmentjének és könyvvizsgálójának tájékoztatásai, kifejezett felhívásai ellenére felróhatóan nem tette meg az 1997. évi CXIV. tv. 243.§-ában, illetve a 2006. évi IV.tv. 245.§ (2) bekezdésben és 246.§-ában körülírt intézkedéseket sem.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

A megyei bíróság ítélete indokolásában kifejtette, hogy a csődeljárásról és felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. tv. (Cstv.) 63. § (2) bekezdésében, valamint a 2006. évi IV.tv. (Gt.) 54.§ (2) bekezdésében meghatározott egyéb feltételek fennállása esetén a minősített befolyást szerző (az egyszemélyes részvénytársaság részvényesének) felelőssége akkor lenne megállapítható, ha az "A" Zrt. felszámolására az alperes tartósan hátrányos üzletpolitikája miatt került sor.

A kialakult bírói gyakorlat tükrében megállapította, hogy az „üzletpolitika” fogalma egy cselekvési programot, stratégiai, piaci műveletek hosszabb távú meghatározását, tervezését, a cégre jellemző gazdálkodási koncepciók kialakítását, az üzleti célok, irányelvek megfogalmazását foglalja magában.

A Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.080/2004/3 számú eseti döntésében, valamint a Legfelsőbb Bíróság EBH.2004./1038 szám alatti jogesetében közzétett álláspontokra hivatkozással kifejtette, hogy a tartósan hátrányos üzletpolitika folytatását mindig az ellenőrzött társaság nézőpontjából kell megítélni. A tevékenységnek, magatartásnak a társaság érdekét kell szolgálnia, azzal ellentétes nem lehet.

A konszernjogi felelősséget megalapozó hátrányos tevékenységnek, magatartásnak azonban szándékosnak, vagy súlyosan gondatlan magatartásnak kell lennie. A veszteség objektív gazdasági körülmények következményeként való kialakulása a konszernjogi felelősséget nem alapozza meg.

A megyei bíróság a 2003. szeptember 3-án készült tájékoztató adatai, az alperesnek az 1996. és 2003. évek között a Társaság felé teljesített tőkeemelései és működési támogatásai alapján, továbbá "B", és "C" tanúk vallomásait értékelve arra a következtetésre jutott, hogy a felperes által megjelölt alperesi magatartások nem valósítanak meg tartósan hátrányos üzletpolitikát. Megállapította, hogy a kezelői jogot hosszabb ideig gyakorló Egészségügyi Minisztérium költségvetésében az ingatlan-együttes felújítására stb. szükséges összeg nem állt rendelkezésre, továbbá a társaság gazdálkodására, üzleti döntéseire befolyást nem gyakorolt.

Az ítélet ellen a felperes jelentett be fellebbezést, melyben annak megváltoztatását kérte a kereseti kérelmében rögzítetteknek megfelelően.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást nem tárta fel teljes körűen, továbbá a megállapított tényállásból megalapozatlan következtetést vont le.

A megállapított tényállás sem áll összhangban a periratokkal, továbbá az elsőfokú bíróság az előterjesztett bizonyítékok jelentős részét figyelmen kívül hagyta, azokat nem értékelte, nem utalt azon okokra sem, melyek miatt valamely tény nem talált bizonyítottnak, illetőleg nem jelölte meg, hogy miért hagyta azokat figyelmen kívül (F/7-16 tanúvallomások, könyvvizsgálói jelentések, tájékoztatók, igazságügyi szakértői vélemény).

Az elsőfokú eljárás során előadottakat fenntartva - a fellebbezés tartalmának lényege szerint - kiemelte:

Az alperes nem rendelkezett sem az uralt társaság által üzemeltetett vagyonnal, sem az uralt társaság vagyonhasznosítási tevékenységére vonatkozó, - az eredményes működést elősegítő, - a gazdálkodási koncepciót, stratégiát, üzleti célokat magában foglaló egységes üzletpolitikával.

A tulajdonát képező ingatlan-együttes privatizációját szolgáló érdekeket az uralt társaság érdeke elé helyezte. Szándékosan kényszerítette a társaságot az érdekeivel ellentétes döntések meghozatalára.

A tudatos gondatlanság is jellemezte tevékenységét abban, hogy az uralt társaság könyvvizsgálóinak, az FB, a menedzsment jelentései, tájékoztatásai ellenére az uralt társaságra erőltette a tartós bevétel kiesést okozó döntéseket, továbbá e jelentések ellenére hosszútávon nem hozta meg a törvény által előírt kötelező, felelős tulajdonosi döntéseket, intézkedéseket (1997. évi CXIV.tv. 243.§). Ehelyett a privatizációs célok érdekében további célszerűtlen és adósságállomány növelő döntéseket hozott.

Mindezen körülmények megalapozzák az alperes oldalán a tartósan hátrányos üzletpolitika folytatásának megállapíthatóságát, mellyel okozati összefüggésben az uralt társaság - évek múlva - a már kezelhetetlenné vált adósságállomány folytán került felszámolás alá.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Kifejtette, hogy a korlátlan felelősség megállapíthatóságához hiányzik a jogellenes, vétkes magatartás, mely olyan hátrányos üzletpolitika folytatásában valósulhat meg, mellyel ok-okozati összefüggésben áll a felperes károsodása. Álláspontja szerint nem állapítható meg olyan magatartása, amely valamely jogszabállyal ellentétes lenne, szubjektíve vétkes módon valósult volna meg.

A jelentős tőkeemelések cáfolják a hátrányos üzletpolitika gyakorlását. A társaságot az alperes azért próbálta anyagi áldozatok árán is fenntartani, mert célja a Társaság privatizációja volt. Annak pedig egyetlen záloga a veszteség nélküli gazdálkodás lehetett volna.

Az ítélet tábla a tényállást az alábbiakkal egészíti ki: a fellebbezést követően a "A" Zrt. felszámolási eljárása vagyonfelosztással befejeződött. Az adós gazdálkodó szervezet a Veszprém Megyei Bíróság 4.Fpk.19-08-000.013/36. számú, 2011. április 6. napján jogerős végzése alapján megszűnt.

A fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

Az elsőfokú eljárás értékelésével megállapítható, hogy a felperes tényelőadásait - amelyek alátámasztására okirati bizonyítékok csatolására, tanúk meghallgatására került sor - az alperes érdemben nem vitatta, a tényekből levonható jogkövetkeztetések tekintetében fejtett ki eltérő álláspontot.

Az elsőfokú határozat felülbírálata során ezért az ítéletáblának a megyei bíróság által helyesen megállapított tényállásból kiindulva, az e tényadatokból levont, a felperes által igényelt jogkövetkezmények alkalmazására alapot nem látó elsőbírói álláspont helyességéről kellett állást foglalnia.

E körben az alább kifejtendők miatt a helytálló jogszabályi hivatkozások ellenére sem értett egyet az ítéletábla a megyei bíróság azon jogértelmezésével - melyre a rendelkezésre álló bizonyítékok, és tanúvallomások sorából néhányat kiragadva jutott -, hogy a megjelölt alperesi magatartások nem valósítanak meg tartósan hátrányos üzletpolitikát.

A jogkérdés eldöntése érdekében annak van jelentősége, hogy az alperes, mint a perbeli ingatlan-együttes üzemeltetésével megbízott "A" Zrt. tulajdonosa, milyen tevékenységet, magatartást - „üzletpolitikát”: cselekvési programot, stratégiát, tervezést - fejtett ki a Társaság gazdaságos tevékenységének megszervezése, fenntarthatósága érdekében. E tevékenysége során terheli-e legalább súlyos gondatlanság a kifejtett, vagy elmulasztott olyan magatartásokért, melyek folytán a Társaság tevékenysége ellehetetlenült, fizetéseképtelenné vált.

A Cstv. 63. § (2) bekezdésben megfogalmazott feltételrendszer szerint: ...az egyedüli tag (részvényes) korlátlan felelősséggel tartozik a társaság minden olyan kötelezettségéért, - amelynek kielégítését a felszámolási eljárás során az adós vagyona nem fedezi, - ha a hitelezőnek a felszámolási eljárás során, vagy annak jogerős lezárását követő 90 napos jogvesztő határidőn belül benyújtott keresete alapján - a bíróság megállapítja e tagnak (részvényesnek) - az adós társaság felé érvényesített tartósan hátrányos üzletpolitikájára figyelemmel - korlátlan és teljes felelősségét a társaság tartozásaiért.

A bíróság a részvényes korlátlan és teljes felelősségét a behajthatatlan tartozásért - a felsorolt egyéb előfeltételek fennállása esetén - akkor állapíthatja meg, ha az egyedüli tag(részvényes) által alkalmazott üzletpolitika - „stratégiai irányító tevékenység” - vizsgálata alapján arra a következtetésre jut, hogy az egyedüli tag (tulajdonosi) e körbe sorolható tevékenysége, magatartása, mulasztása, döntései a társasági befolyás kezdetétől a felszámolási eljárás megindulásáig terjedő időszakban, vagy annak meghatározott részében az ellenőrzött társaság érdekeivel, a működés gazdaságos és ésszerű folytatásának és fenntartásának elvével ellentétben álltak, és ezáltal veszteséget, s valamely hitelezőnek pedig kárt okoztak. E tevékenységnek szándékosnak, vagy súlyosan gondatlannak kell lennie, illetőleg a kialakult bírói gyakorlat szerint a következményeit tekintve összefüggésben kell állnia a végül felszámolási eljáráshoz vezető veszteség keletkezésével.

A tartósan hátrányos üzletpolitika folytatását mindig az ellenőrzött társaság nézőpontjából kell megítélni. A társaságot uraló tag egyéb gazdasági érdekei, megfontolásai a kettejük jogviszonyának megítélésében nem játszhatnak szerepet.

A jelen ügyben az alperes két különböző tulajdonosi érdekpozícióban állt: egyrészt tulajdonosa volt a privatizálni szándékozott **helység 1-i** üdülő-ingatlan komplexumnak, másrészt egyszemélyi alapítója és részvényese az ezen ingatlan vagyon üzemeltetése, működtetése céljából a vagyonra tulajdonosi jogosultságok nélkül, alapított "A" Zrt.-nek (Társaságnak).

Megjegyzi az ítéletábra, hogy a jelen ügyben annak nem volt jogi jelentősége, hogy az ingatlantulajdon (üdülőkomplexum) kezelői jogát mely költségvetési szerv útján gyakorolta az alperes, az iratokból és a tanúk vallomásaiból ugyanis megállapítható, hogy a perbeli ingatlan-együttes tulajdonosi jogait gyakorló kezelői jog jogosultjának (a perbeli lényeges időszakban az Egészségügyi Minisztérium) nem volt döntési jogosultsága az alperes által alapított - pusztán üzemeltetési jogokat gyakorló - Társaság működése felett.

Az alperese két jogviszonyból eredő különböző érdekei és kötelezettségei az azonos tulajdonos ellenére, jogi értelemben nem vonhatók egy érdekkörbe.

Az alperes, - mint egyszemélyi részvénytulajdonos - az általa alapított céggel kapcsolatos kötelezettségei teljesítését sem szándékosan, sem gondatlanul nem mellőzheti abból a megfontolásból, hogy egyéb - a cég működésétől elkülönült - polgári jogi tulajdonosi érdekeit tartja szem előtt.

A felperes által csatolt bizonyítékok alapján megállapítható, hogy a Társaság fennállása alatt folyamatosan tájékoztatta az alperest a gazdálkodási nehézségekről, és azok okairól. Felhívta figyelmét azon jogszabályi kötelezettségekre is, melyek alapján az alperesnek - már évekkel a felszámolási eljárás tényleges megindulása előtt - a társaság megszüntetésére irányuló jogi lépéseket kellett volna kezdeményeznie.

Az alperes az elsőfokú eljárás során (11. sorszámú előkészítő irat 7. pont második bekezdés) és a fellebbezési ellenkérelmében sem vitatta, hogy a Társaság gazdálkodása a kezdetektől veszteséges volt. Működését egy ideig a tőkeemelésekkel egyensúlyban tartotta. Előadásai szerint a Társaságot azért próbálta ilyen anyagi áldozatok árán is fenntartani, mert célja a „Társaság” - helyesen és valójában az „Ingatlanvagyon” - privatizációja volt. A minél jobb vételár elérésének pedig egyetlen záloga volt, az ingatlan-együttes folyamatos működtetése.

Az iratok tanúsága szerint a Társaság létrehozatala (1996) és a felszámolása iránt indított eljárás (2008) közötti időszakban az alperes 2003-ig valóban hajtott végre tőkeemeléseket a Társaságnál, azonban ezen időszak után nem.

A további években - az ingatlan kezelői jogával rendelkező Minisztériumon keresztül - biztosított működési támogatások a finanszírozási hiányokat már nem fedezték, a működés továbbra is folyamatosan veszteséges volt, melynek mértéke évről évre növekedett.

Az alperesnek tudomása volt arról is, hogy a Társaság napi működését a számlák kiegyenlíttetlensége útján, a beszállító harmadik személyek terhére finanszírozza. E

veszteséges működést tartósan, hosszú ideig fenntartotta anélkül, hogy a gazdaságos működés feltételeit megteremtő beavatkozást érdemben megkísérelte volna.

Az éves mérlegeket auditáló független könyvvizsgálói záradékok tanúsága szerint az alperes 2003-tól 2008 májusáig évente kapott tájékoztatást a tőkehiány miatt fennálló jogszabályi teendőkről (F/12.).

Ezt támasztja alá a felperes által felkért szakértő által készített - 2010. május 25-i keltű - igazságügyi könyvszakértői vélemény tartalma is (F/16.).

Az "A" Zrt.-nél 2005. év végéig vezetői jogkörű gyakorló "C" és "D" tanúk vallomásai egybehangzóan azt támasztották alá, hogy már vezetésük idején is folyamatosan felhívták az alperes figyelmét a társaság eladósodottságára és annak okaira. A veszteséges működés megszüntetéséhez szükséges „előre menekülést” biztosító beruházásokhoz azonban támogatást ebben az időszakban már nem kaptak, ugyanakkor a működést fenn kellett tartani (16.sorsz. jkv.).

Az Egészségügyi Minisztériummal tartós megbízási jogviszonyban tevékenykedő - ugyancsak tanúként meghallgatott - "B" ügyvéd tanúvallomása szerint az ingatlan-együttes (tulajdonosi) kezelői jogát gyakorló minisztérium koncepciók és investíció nélkül, általában (ad hoc) kisegítette a Zrt-t. A minisztérium költségvetésében nem szerepelt a működtetéshez szükséges összeg (21. sorsz.jkv.).

Az alperes célja saját tényelőadása szerint sem a Társaság nyereséges gazdálkodásának megteremtése volt, hanem az, hogy, mint az ingatlan-együttes tulajdonosa az Ingatlant értékesítse, akár az uralt társaság folyamatosan veszteséges gazdálkodásának - jogszabályellenes - fenntartása útján is (11. sorsz. alperesi előkészítő irat 7. pont).

A megyei bíróság ítéletében mindezen adatokat nem kellő súllyal mérlegelte, az általa hivatkozott nyilatkozatokból és tényadatokból téves jogi következtetést vont le.

Tévesen értékelte ezzel kapcsolatosan a tulajdonosi kezelői jogot gyakorló minisztérium e kérdésben betöltött szerepkörét is. Az ingatlan-együttes kezelői jogával bíró minisztériumnak is, - mint költségvetési szervnek a Költségvetési törvény, az Államháztartási törvény és az alperest megillető tulajdonosi jogok gyakorlására a perbeli időszakban irányadó jogszabályi rendelkezések alapján - rendelkeznie kellett volna a tárgybani ingatlanra vonatkozó költségvetési szabályozással, irányelvekkel, illetőleg az ingatlan működéséhez kapcsolódó üzletpolitikával. Ennek hiánya nem az alperes tulajdonosi felelőssége alóli mentesülést, hanem éppen ellenkezőleg az alperes felróható felelősségét alapozza meg.

A fentiek alapján megállapítható, hogy az alperes az uralt társasággal szemben 2003. és 2008. évek között tartósan hátrányos olyan üzletpolitikát folytatott, mely nem a Társaság gazdaságos működésének elősegítését, a veszteségek csökkentését célozta, hanem a tulajdonosi egyéb érdekeket, ezáltal növelve annak veszteségeit.

Egy veszteségesen gazdálkodó cég esetében a tulajdonosnak lehetősége van arra, hogy a tartozások fedezetét pótolja, amennyiben erre anyagi lehetősége van. Ennek hiányában

azonban a jogszabályi előírások szerinti feltételek fennállása esetén a Gt. alapján köteles eljárni annak érdekében, hogy a hitelezőket ne érje (jelentős)kár.

Az alperes e kötelezettségének szándékosan nem tett eleget, ingatlan tulajdonosi érdekeit a Társaság érdekei elé helyezte. Erre tekintettel megállapítható az összefüggés a felszámolási eljáráshoz vezető veszteség keletkezésével is.

Nem elfogadható védekezés az ok-okozati összefüggés tekintetében az alperes azon előadása, hogy a felperes, mint beszállító nem volt köteles a Társaság megrendeléseinek - az ellenérték megfizetése nélkül hosszabb időn át - eleget tenni. Az alperes „üzletpolitikája” keretében ugyanis pontosan azon jogszabályi kötelezettségei teljesítését mulasztotta el a több éven keresztül a törvényes minimumszintet túlhaladó tőkehiánnyal működtetett Társaság tekintetében, mely intézkedés a hitelezők hivatalos tájékoztatását, védelmét szolgálta volna úgy az 1997. évi CXIV. Tv. 243.§ (1) bekezdés a.),b.)pontja, a 258.§ (1) bekezdése és 262.§ (6) bekezdése alapján, mint a 2006. évi IV.tv. 245.§ (1) bekezdés a.), b.) pontja és (2) bekezdése szerint.

A korlátlan és teljes felelősség alól mindezek alapján az a körülmény sem mentesíti az alperest, hogy a felszámolási eljárás végén „csak” a felperes igénye maradt kielégítetlen.

A felperes a kereseti kérelmében a konszernjogi felelősség megállapítása mellett kérte az alperes kötelezését is a 4.Fpk.19-08-000-013 számú felszámolási eljárásban általa érvényesített - de kielégítésre nem került - követeléseinek megfizetésére.

A felperes a követelése összecszerűségét a Veszprém Megyei Bíróság 1.G.40.139/2006/16. számú, a Győri Ítéltábla Gf. II.20.369/2007/5. számú, valamint a Legfelsőbb Bíróság Pfv.VIII.21.526/2008/6 számú ítéleteire alapította, mely jogerős ítéletekben megállapított követelést a felszámolási eljárásban hitelezői igényként bejelentett. A felszámoló a felperes követelését a 2009.09.30. napjáig - a bírósági ítéletekben - számított késedelmi kamattal együtt 31.521.206,-Ft-ban ismerte el, és azt behajthatatlan követelésnek minősítette.

Az ítéltábla a fentebb kifejtett indokokból, a fellebbezéssel támadott ítéletet Pp. 253. §.(2) bekezdés értelmében a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatva, az összecszerűség tekintetében bizonyított és igazoltan behajthatatlan követelés erejéig kötelezte az alperest, mint a konszernjogi mögöttes felelősség alanyát a kereseti kérelemnek megfelelő tőke, kamat és az ehhez kapcsolódó perköltségből álló követelés megfizetésére a Cstv. 63.§ (2) bekezdése alapján.

Az alperes a perben pervesztes lett, ennek folytán az ítéltábla kötelezte a Pp. 78.§ (1) bekezdés alapján az első és másodfokú perköltség megfizetésére, mely tartalmazza a felperes általa lerótt kereseti és fellebbezési illetéket 1.800.000,-Ft összegben, továbbá jogi képviselétével felmerülő - Áfa-t is magában foglaló ügyvédi munkadíj összegét, melyet az ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §. (3), (5),(6) bekezdései alapján állapított meg a teljesített ügyvédi tevékenységgel összhangban.

Győr, 2011. november 17. napján

Dr. Zámbo Tamás sk. Dr. Maurer Ádám sk. Dr. Menyhárdné dr.Sarmon Hedvig sk.
a tanács elnöke előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:
Kiadó: